Un llibre reconstrueix la Girona del segle XVIII a partir del cadastre de 1716

El volum "Girona després de la Guerra de Successió" mostra l'abundància de propietats urbanes a mans de l'església

Un llibre reconstrueix la Girona del segle XVIII a partir del cadastre de 1716

GIRONA | D.B.

El nou llibre Girona després de la Guerra de Successió es basa en l'impost del cadastre implantat a Catalunya per Felip V l'any 1716 per reconstruir, en un acurat treball de planimetria, la trama urbana de la ciutat de l'època, amb les seves cases, esglésies, convents, hospitals, molins i fins i tot situar el pou de glaç.

Els historiadors Josep Canal, Eduar Canal, Josep M. Nolla i Jordi Sagrera firmen el volum onzè de la col·lecció Història Urbana de Girona, una reconstrucció cartogràfica que té com a objectiu mostrar amb abundància d'il·lustracions com era la ciutat en el passat, en les diferents èpoques d'una població amb més de dos mil anys de vida.

El llibre es va presentar ahir en un acte a l'Ajuntament de Girona amb la participació de l'historiador i arxiver de la ciutat, Joan Boadas. La presència de Boadas a l'acte com a mestre de cerimònies resulta més que justificada, atès que l'historiador va publicar l'any 1986 el llibre homònim que conté la informació de base a partir de la qual s'han elaborat les cartografies que dibuixen la ciutat a l'arrencada del segle XVIII.

Boadas va publicar el 1986 Girona després de la guerra de successió: riquesa urbana i estructura social al primer quart del segle XVIII, un llibre basat en l'estudi de l'impost del cadastre de 1716, un fèrtil pou d'on l'historiador va poder extreure nombroses dades per oferir una imatge precisa de la composició social, l'estructura urbana i els serveis que oferia una ciutat que havia fet passes enrere i s'havia empetitit respecte de l'esplendor conegut als segles XIII i XIV, i que romania encara molt vinculada a l'antic règim, amb una economia poc dinàmica i subsidiària de l'enorme i poc productiva estructura clerical.

Com va explicar Boadas en l'acte de presentació, en aquella ciutat de 4.650 persones, amb un total de 1.015 cases, 219 propietats eren eclesiàstiques. L'Ajuntament (el Comú) de la ciutat posseïa 60 habitatges, en bona part procedents de propietaris que durant la guerra no havien pogut pagar els impostos. Molts d'aquests habitatges es destinaven a allotjament de l'exèrcit instal·lat a la ciutat.

Si l'Església ostentava el primer control immobiliari, el segon estava a mans del grup social de les vídues, donzelles i publilles (89 cases), seguides per les professions agrupades en el sector de la construcció (mestres de cases, fusters o corders), amb un total de 80 cases; el grup d'alimentació i derivats (adroguers, botiguers o taverners) amb 72 habitatges , i les del sector del cuiro (albadiners, sabaters o basters) propietaris de 63 cases.

La documentació del cadastre permet afirmar que gairebé el 94% de les cases de la ciutat no sobrepassaven els dos sostres, és a dir, planta baixa i pis.

De tota manera, però, la situació no era igual en els barris gironins. La pràctica totalitat dels habitatges de planta i dos pisos es concentrava entorn de sis carrers que configuraven la zona centre gironina: Abeuradors, Cort Reial, Peixateries, Mercaders, Argenteria i Plaça de les Cols (actual Rambla de la Llibertat). En aquesta mateixa zona hi havia les dues úniques cases de planta i tres pisos.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2015/03/31/llibre-reconstrueix-girona-del-segle/717166.html?utm_source=rss